



Universitätsbibliothek Paderborn

**Dialogvs De Veneratione & inuocatione sancto[rum],
co[n]tra perfidia[m] Lutherana[m], ad reuerendissimu[m]
in Chr[ist]o patre[m], illustrissimu[m]q[ue] principe[m] &
d[omi]n[u]m D. Herma[n]nu[m] de ...**

Hoogstraten, Jacobus van

Coloniæ, 1524

VD16 H 4813

Lon. co[n]tinuo ad pr[æ]cede[n]tia. Cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35673

Caput undecimum.

nauerit, sed tetricis errorib; tenebris implicitā p; tot annos; secula reliquerit. Hoc etem pacto, infallibilis promissor sue spōsioni min⁹ satisfecisset, qđ utiq; blasphemū est, non mō dicere, sed & cogitare. Et hāc uenerabilis doctor, quē tu miser nugator aspnaris pro concione cōtra te declamauit s̄niām, quā utiq; nō mō sanam, ue⁹ & sanctā estimamus.

LONICE
continuo ad
prædicta.

¶ Esto uero, qđ ex spū sc̄tō orta sit inuocatio sc̄tō, edis sere qđ scriptū est bibliorū loco. Sed locū monstrare nō potes, ne unū quidē, ni ad caput tuū detortū.

THEOLO

¶ Ut placet hō sibi, nā ita cōfidēter loquit̄, qđ si nemo extra eū unq; attigisset scripturas. Nihil tñ agit, etiā qđ maxi me turget, qđ uel hoc in loco uidere licet. Nā ridicule ad oñdendū locū scripturæ nos prouocat, qđ si post canonicas scripturas initio qđ editas, nihil noui p; spm sc̄tī, utpote oī osum ecclīæ gubernatorē, sit exortū, qđ antea expressum nō fuerit in sacris l̄fis, qđ admodū modicas & pbrieues cunctis eē patet. Ve⁹ his satis supq; in p̄cedētib; satisfactū ar,

LONICE.

¶ Lon. cōtinuo ad p̄cedētia. Cap. XI. (bitramur

P Oſtremo fateris & recte sc̄tōs nō inuocādos, ut nob̄ qđ p̄ſtent auxiliū, sed ut intercedant pro nobis. Nōne synagoga Satanæ papistica hac̄ten sc̄tōs colit, ut custodiant a pestilentia &c. Negare nō potes quū tui doctores alios sanctos alijs munijs, et suppetias nobis ferēdi, modis a deo nobis donatos singant.

THEOL Q
Mēdaciter cō seu colēdos, qđ ipsi liberū eēt hoībus, sanitatis bñficia cōtra ecclesiam ferre, a mala morte tueri, pestē a corpe depellere, cui⁹ erat.

Lutheranus latrat.
¶ Ingenue fatemur sc̄tōs ea cōditione nō eē inuocādos
subsidiū imploram⁹, ut ipsi a deo oī sc̄tēte nobis salutē obtineant. Neq; id doctores n̄r̄ (id qđ tu mētiris) singūt, sed diuinæ pietatis c̄reb̄o experimēto eruditii, pie sc̄tēq; c̄redū sentiūt, deū nōnullos sc̄tōs nūero ea p̄ c̄eteris honore progratiua, ut ad eorū implorationē deus certa cōferat bñficia. Neq; absurdū cuipia uideri debet, si sc̄tis qbus in hac uia, alia & alia meritorū, id est, patiētiæ, uirginitatis,

De invocatione sanctorum.

fidelitatis, iusticie, alia & virtutum clara fuit excellētia, etiā
& illis alia & alia r̄nideat miraculorum & progratiā. Proīn nihil
mir, si de⁹ ad certor⁹ suo & sc̄tōr⁹ iplorationē, certa largiat
hoib⁹ bñficia. At ȳo cū hoc diutio sp̄ atq; occulto subiace
at iudicio, nihil certū de hoc in p̄ticulari definiendum est

¶ Sin Adagionē mēdaciē, memorē eē optere, ecclia⁹ n̄ LONICE.
errasse in sc̄tōr⁹ inuocatōe, ptulisti publice. Pr̄terea dicis
sc̄tōs nō inuocādos, ut nob̄ aliqd cōferāt opitulatōis ul' gr̄e
In hūc modū inuocati sunt, ut p̄stent tanq; possint, ergo te
ipso iudice, & tuis ex uerbis, ecclia non dico catholica, sed
quā tu eccliam cēses. s. Papistica, id qđ tu rēnuisti, errore
fuit implicita. En q̄ digne & pro decoro tuū defendis sen
timentū, insup teipm mendacē cōstituendo nugatorem.

¶ O ipudētē mētiēdi artificē. Nā etiā repetit mēdatiū THEOLO
impudētissimū in sc̄tām eccliam, q̄si satis i eā debacchatū Refellit men/
nō eēt. Nō em̄ ignoram⁹ et ipe exploratissimū habes in le daciū Luthe/
tanijs & in alijs qq; p̄culis seu collectis, q̄s ad sc̄tōs dirigit rani cōtra ec/
ecclia, nos sc̄tōs sic inuocare, ut orēt p̄ nob̄, ut nobis eorū
intercessione aliqd donec̄, qñ uero deū aut Chrm eius in/
uocamus, dicim⁹, miserere nobis, Omnipotētiā q̄q; Chri/
sti ei⁹, plerūq; orantes profitemur. Tui ergo fuerit officij,
scelestissime sycophāta, oñdere, ubi nā ecclia sc̄tōs inuocet
aut inuocandos doceat, ut grām aliquā siue salutē nob̄ p̄
stent, tanq; eā ipsi p̄stare possint. Nō aduertis hoīm miser/
time, q̄ inepit hic gloriaris, & quātis nugis te illigas, q̄ de
niq; stulte te totū nobis deridendū propinas. Si sanctis in
manu esset, hoibus salutē pr̄stare, nōne frustra deū pro
nīa salute orarent, cū ipsi eā suis uiribus pr̄stare possent?
Frustra em̄ (id iterū atq; iterū diuus Augustinus repetit) Ep̄ta. ev ad
pro eo obtinendo, quis orat, quod iam in sua potestate ha Sixtum,
bet. Quare si eiusmodi potestatē sanctis tribueret ecclia,
profecto derisibilis esset inuocatio ecclie, que sanctos in
terpellaret, ut ipsi deum pro nostra salute orarent, quā ta/
men ipsi sic in potestate sua habrent, ut nobis eam ipsi cō
ferre libere possent.

Caput undecimum.

LONICE. ¶ Sed uideam⁹ porro uerba tua, Sancti ings inuocandi continuo ad sunt ut pro nob⁹ orēt, nō nos uel iuuent uel salutē cōferāt. præcedentia. Ignoras profecto tua īpius ḥba Chorebe, nec rē ipsam intelligis, da obsecro, nōne cū sancti (ut tua est s̄nia) pro nob⁹ interpellat, auxiliari nob⁹, & eoꝝ medio salus dimittit?

THEOLO ¶ Eandē cantilenā sp canis, atq; tua īpius uerba nō satis intelligis, una nāq; est et cōis oīm Ch̄ifideliū ueritas, īpm solū deū nob⁹ auxiliari & salutē p̄stare, eāq; in nobis effice⁹ re, citra cooperationē actia sc̄tōꝝ in Ch̄o dormiētiū. Al tera uero est (quā defensandā suscepim⁹) v̄itas sc̄tōꝝ in hoc nobis auxiliati, eorūq; medio salutē nobis demitti, q̄a suis meritis seu p̄cibus impetrat, ut 'de⁹ optim⁹ imēsa sua ptāte nob⁹ salutē cōferat, ad quā tñ sc̄ti nihil actie operāt. Ex his duab⁹ ueritatib⁹, quēadmodū aranea ex florib⁹ uenenū, ita tu q̄q; sophistaꝝ more, apparētis cōtra dictionis (ubi nulla est) uenenū colligis, qđ uiro bono fraudulēter in faciē p̄ īncias. Eqdē pro certo scio, facile te hēc q̄ cōmemorauim⁹ probatur, si malignitas ac p̄tinacia tua id nō phiberet, qñ ueritatib⁹ his etiā cōsentaneū est, qđ in ap̄loꝝ actis d̄t Petrus, Viti Israhelite, qđ miramini aut nos qđ intuemini, q̄ si n̄ra uirtute fecerim⁹ hūc ambulare, deus Abraham &c. glorificauit filium suum Iesum &c.

LONICE. ¶ Si afferis sc̄tōꝝ non iuuare nos, ergo nec Ch̄is nos iuuat, q̄ indies interpellat pro nobis, qđ idē utrimq; sit officiū præcedentia. cæteris parib⁹. Sequit̄ ergo ex tuo argumēto eccliam errasse, sc̄tōꝝ inuocandos & nō inuocādos, Postremo Ch̄i intercessionē nō pdesse. Quid ita insanis! Sic probas inuocationē tuā? Labāt̄ hoc more oēs ueritatis impugnatores, atq; tu sycophanta Balthasar, & a dño rursus tangātur & accingantur itineri recto.

THEOLO ¶ Easdē sp iteras ineptias ac nihil noui affers. Attñ ne Blasphema ē sc̄ius eē nō debes eius qđ ab initio oīdimus, Ch̄m nō mō Lutherani cō eē interpellatorē, uerūetiā pati⁹ cū deo p̄fē ḡfæ & salutis parario. actiuū collatorē, qđ a sc̄tis alienissimū ē. Proinde blasphemā est Ch̄i ad sc̄tōꝝ cōparatio, quā hic ponis, Hæc ut p̄

Lutheranus
morē induit
aranea.

Actuum. iiij.

De invocatione sanctorum.

tius capias (mō ueritatis capax sis) accipe rude exēplū. Pe-
trus mltū armis ac pugnis ualēs, amici mei Ioānis induct⁹
pcibus, hostē pulsat, meq; manib⁹ eius eripit ac defensum
dimittit, qd tñ nisi ob Ioānis grām & pcies nō fecisset. Dic
qlo, nunqd hic pinde pro me pugnat Ioānes atq; Petrus?
nunqd eodē mō opē ferūt, quū alter uerbis ac pcib⁹, alter
opa ac ui iuuet? Nequaq;. Quēadmodū igif hic se res ha-
bet, ita etiā sc̄ti suffragijs ac pcib⁹ nob adminiculant. Ch̄s
uero p̄ter intercessionē, etiā reali actione opitula. Nēpe q
ait. Qdcūq; petieritis p̄rem in noie meo hoc faciam &c. si Iohan. xiiii.
qd petieritis in noie meo hoc faciā. Neq; etiā isanit (ut tu Pastor Eslin,
garris) doctor ille egregi⁹, sed cū Paulo sobrietatis uerba gensis.
loquif parit & ueritatis, tu yō sycophantā agēs plane insa-
nis, si qs unq; insanire uisus est, siqdē ignoras qd sit cōtradi-
ctio, & tñ alios hoc uitio laborate, ut sibi ip̄is cēseant cōtra
dicere, totis neruis adniteris. Hæc nāq; inter sepe pugnare
existimas, si dixerim⁹, sc̄tōs inuocādos tāq; nře salutis ipē
tratores, ac eos nō inuocādos tāq; salutis nře actores. Qia
renihil min⁹ pbare, nihil min⁹ ex illi⁹ exim⁹ doctoris argu-
mēto inferre potes, q id qd tu inferre niteris eccliam erras
se, aut Ch̄i intercessionē nō prodesse.

¶ Quod adducis Job, v. ad aliquē sanctoꝝ cōuertere fa LONICE
cis pro tuo more citra iudiciū &c. Corripuit p̄cedēti capi continuo ad
te Elephas Themanites Jobū uirū sc̄tm &c. deinde post prædicta.
mlta adjicit &c. ad aliquē sc̄tōꝝ conuertere &c.

¶ Vt diu⁹ testat Aug. Amici Job oēs diuia snia repro
batī sunt, sc̄tō āt Job singlare qdāmodo testimoniū diuini THEOLO
tus phibeſ, q nō peccauerit labiſ añ dñm. Et ergo in hoc libri Job sunt
libro ubi mltæ pſonæ locutæ sunt, nō solū qd dicat, sed a autentica.
q etiā dicat cōsiderandū est. Proinde sup uerbo Eleph. al Ad Orosiñ.
Iato operose nūc digladiari superfluum duximus. cap. ix.

Lonicerus post aliqua interposita. Cap. XII Iob primo.
Q Vod aut causaris in hūc modū, Abrahā orauit ui Iob quinto.
uus, ergo & mortuus, aliq eēt minoris pfectōnis LONICE
& ea ob rē sc̄ti sunt inuocandi, Nego enthimema
g in